

ασπίδας τὴν κιθάραν του ματαίως εἰς τὴν μάχην |
προτείνει οὕτος ἐντρομός, ματαίως ἡ φωνή του
κηρυττεῖ, πώλη χαταπατοῦν τὰ δίκαια πολίτου
ἐκεῖνοι πληγές πάντοτε ἐιτρέδουν σφοδροτέρας
κ' εἰς τῶν τριῶν τὰς κεφαλὰς, τὰς βάχεις, τὰς

(γαστέρας.

*Οσον δὲ κτύπος ἦν σφοδρός, τόσον σφοδρός κ' ὁ

(γέλως

τῶν κορασίδων, αἴτινας πρὸν ἕκουσεν τὸ μέλος
τῶν δερομένων ςοιδῶν μεθ' ἕδουντος ὅμοιες·
ἄλλαξ ἡ γέλων τῶν πατήρων ἀκούειν συνχυλίας
ἀπό πλατέα στοματά διηγεκάν γελώτων
τὰ ὄντειρά του ἔχχος· τὸν δύπνον του τὸν πρῶτον
καὶ μὲ τὸν σκοδφόν ἐγερθεὶς θυμοῦ φονήν ἔκ-

(βάλλει·

ταῦ γεροντίου στιβαρός δὲ γρένθας συνεστάλη
κ' εἰς τὰς θεὰς προσενεγκιέν μι· ρά· φιλοφροσύνας

μὲ δάκρυα τὰς ἔφερεν εἰς τὰς ἑρήμους κλίνας.

*Κ' οἱ καμασταὶ τοὺς βαθδιτμούς δὲν ὑποφέρουν
πλέον·

τὰ ἔγκη τῆς φυγῆς δηλοῖτ τὸ αἷμα βιαδες βέον·
ἡ συντριβεῖσα αὖτη βίες τοῦ ὑπαλλήλου ἦτο·
ἢ δυστυχής τὸν κενούν του ἀείποτ' ἐνθυμεῖτο.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Εὐθυμεῖσαι.

*Ἐνθυμεῖσαι, ποὺν θῶμεν ἔτι
τὰς ἀκάνθας τοῦ βίου αὔτου,
πρὸν γνωρίσαμεν λύπας θυητοῦ,
ἐνθυμεῖσαι ἐκεῖνα τὰ ἔτη;

Πρὸν τὸ μέτωπον φέρωμεν χειρά,
πρὸν τὸ βλέφαρον γίνεται ἐρυθρόν,
πρὸν τὸ δάκρυ κυλίσῃ λαμπρόν,
πρὸν χαρίστηται στονούς τὴν πειρα;

Πιστό, τὸ πᾶν δι' ἡμάς ἐμειδίκα,
πιστός προσέφερεν ἄνθη, ἥμτν,
ὅπως πλέκωμεν πᾶσαν στεγμήν
τῶν ἐρώτων στεφάνους μὲν ταῖς!

*Ἐνθυμεῖσαι; Ἐγὼ ἐνθυμοῦσμα·
ἔκ τοῦ νοῦ μου οὐδὲν σ' ἀποσπά.
ναυαγός, διν ὁ σάλος, κτυπή,
εἰς τὴν μνήμην σου, ναι, θά κρατοῦμαι

*Ἐνθυμοῦ, ἐνθυμοῦ, Ἐγὼ μάτη
ἔκτοτε διναρ τοιούτον ζητῶ·
ἐνθυμοῦ, ἐνθυμοῦ ἐν κρυπτῷ,
θά διώχης μικρὸν τὴν ἀπάτην.

Μ. ΚΑΜ . . .

Τὰ δύο ὄνθη.

I

*Πρέρχ γλυκεῖα
ἀνοίξεις ἦτο·
ἐπάνω εὐδία
καὶ κάτω σιγή.

*Λαμβάνω μὲν ἀγάπην
ἀνθῶν δύο σπόρους,
κ' εἰς εὐξένον δάπιν
τοὺς ἔκρυψ' ἡ γῆ.

*Ἀλλήλων πλησίουν
μετά τινα χρόνον
ἀνεῦρον δακρύων
τὰ ὄνθη χλωρά.

II

*Νῦν εἶναι χειμῶνος·
— τὸ ἔκρη παρῆλθεν —
ώρμεται στόνος
ἀγρίου βορρᾶ.

*Ο ἀνεμος πνέει,
σωρείονται νέφη·
ἐν ἀνθοῖς μου κλαίει·
θά παύσῃ νὰ ζῆ;

*Ω! μὴ τὸ μαράνη
πνοή του ἀνέμου,
εἰ δὲ θ' ἀποθάνῃ
καὶ τἄλλο μαζό.

(Ἐκ τῶν Μύρτων).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΙΙ. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΠΟΡΚΕΔΑ

Δύο Ἀγγλοι ἐστοιχημάτισαν.

Κοινὸν, καινότατον ὠσεῖ ἔλεγον: δύο
ἐργαστριδογάροις ἐξυπρέσθησαν, δύο μαθη-